

Sygn. akt III Ca 1902/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Gabriela Sobczyk (spr.)

Sędzia SO Krystyna Hadryś

SO Andrzej Dyrda

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy G.

przeciwko E. F. i B. F. (1)

o opuszczenie i opróżnienie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt I C 1479/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że:

a) ustala, iż pozwany E. F. i B. F. (1) przysługuje prawo do lokalu socjalnego, który ma obowiązek dostarczyć Gmina G.;

b) wstrzymuje wykonanie obowiązku opróżnienia lokalu opisanego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku do czasu złożenia pozwany przez Gminę G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. nie obciąża pozwanych kosztami postępowania odwoławczego.

SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Ca 1902/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 września 2014r. Sad Rejonowy w Gliwicach nakazał pozwany E. F. i B. F. (2) opuszczenie i opróżnienie z rzecz lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...) i wydanie go powódce Gminie G. w stanie wolnym od osób i rzeczy, nie przyznał pozwany prawa do lokalu socjalnego oraz zasądził od pozwanych

solidarnie na rzecz powódki kwotę 320 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Rejonowy wskazał, że powódka Gmina G. wniosła o nakazanie pozwanym E. F. i B. F. (2), aby opuścili, opróżnili i wydali lokal mieszkalny położony w G. przy ul. (...) oraz o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że pozwani weszli w posiadanie przedmiotowego lokalu w wyniku udostępnienia go przez byłego najemcę A. D. (1), który zmarł w dniu 18 sierpnia 2012 roku. Pozwani czynili starania o uzyskanie tytułu prawnego do lokalu, jednakże nie spełniali kryteriów uchwały Rady Miejskiej w G. nr (...) z dnia 19 lutego 2009 roku w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta G.. Pismo wzywające do opuszczenia przedmiotowego lokalu pozostało bez odpowiedzi.

W odpowiedzi na pozew B. F. (2) wniósł o oddalenie powództwa, zmianę decyzji powoda i przyznanie tytułu prawnego do zajmowanego lokalu mieszkalnego, ewentualnie przyznanie prawa do lokalu socjalnego. Nadto w przypadku uwzględnienia żądania pozwu wniósł o zwolnienie z kosztów sądowych. Argumentował, że zajął sporny lokal wynajmowany przez wujka – A. D. (1) z uwagi na trudną sytuację rodzinną. A. D. (1) zaaprobował zameldowanie pozwanego w lokalu na pobyt stały. Ponadto pozwany zaznaczył, że obecnie studiuje i pozostaje na utrzymaniu matki, tym samym jego sytuacja materialna nie pozwala na staranie się o jakiekolwiek mieszkanie. Wskazał, że nie ma tytułu prawnego do innego lokalu mieszkalnego, w szczególności do lokalu w Z., które stanowi własność jego ojca i babki.

Pozwana E. F., w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz przyznanie jej tytułu prawnego do opisanego w pozwie lokalu mieszkalnego, ewentualnie o przyznanie prawa do lokalu socjalnego, na uzasadnienie przytoczyła tożsame argumenty jak powołane przez B. F. (2).

Sąd Rejonowy ustalił, że lokal mieszkalny położony w G. przy ul. (...) stanowi własność Gminy G.. Lokal ten początkowo zajmowany był na podstawie umowy najmu zawartej przez M. O., a następnie przez jej syna A. D. (1), który wstąpił w stosunek najmu po śmierci matki w 2009 roku. A. D. (1) zmarł 18 sierpnia 2012 roku. Za zgodą A. D. (1) lokal zajmowali także E. F. z synem B. F. (1), którzy zamieszkali w nim po rozwiązaniu małżeństwa E. F.. E. F. i B. F. (2) zostali również zameldowani w lokalu przy ul. (...) w G.. Po śmierci A. D. (1), E. F. złożyła wniosek o zawarcie z Gminą G. umowy najmu lokalu przy ul. (...) w G.. Wniosek został rozpatrzony negatywnie. E. F. ponowiła swój wniosek, jednakże Gmina G. podtrzymała wcześniejsze stanowisko.

Po śmierci najemcy Gmina G. wzywała E. i B. F. (2) do wydania lokalu przy ul. (...) w G.. Wezwania pozostały bezskuteczne.

E. F. pracuje w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w Z., otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2.500 – 2.900 zł netto. B. F. (2) studiuje, otrzymuje alimenty w wysokości 800 zł miesięcznie, nie dorabia, bo dotychczas nie miał takiej potrzeby, nie otrzymuje stypendium. E. i B. F. (2) nie są zarejestrowani w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoby bezrobotne. Nie korzystają z pomocy Ośrodka Pomocy (...) w G., są zdrowi, nikt z nich nie leczy się i nie choruje przewlekle. E. i B. F. (2) nie przysługuje tytuł prawny do innego lokalu mieszkalnego.

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalony stan faktyczny był w znacznej mierze między stronami bezsporny. Sąd Rejonowy przydał moc dowodu w sprawie załączonym do pozwu dokumentom, albowiem ich wiarygodność nie była kwestionowana, a pozwani przyznali, iż nie przysługuje im tytuł prawny do spornego lokalu mieszkalnego. Uznał za wiarygodne zeznania pozwanych dotyczące ich sytuacji życiowej i majątkowej, uznając, iż posiadają oni najlepszą wiedzę w tym zakresie. Zeznania korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, tj. informacjami z (...) i PUP w G..

Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanych o przeprowadzenie dowodu z przedłożonych przez nich pism (wyroku rozwodowego, legitymacji studenckiej, indeksu, umowy o alimenty, zaświadczeń, korespondencji), mając na uwadze, iż zostały złożone w formie kserokopii, jednocześnie zauważając, iż okoliczności te nie posiadały charakteru spornego albowiem pełnomocnik powódki oświadczył, iż nie kwestionuje prawdziwości okoliczności nimi objętych.

W ustalonym stanie faktycznym w ocenie Sądu Rejonowego żądanie powódki zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Wskazał na prawo właściciela wynikające z art. 222 § 1 k.c. do żądania wydania rzeczy względem osoby, która nią faktycznie włada, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela prawo do władania tą rzeczą. W przypadku, gdy osoba włada lokalem jednym z praw, które może przeciwstawić żądaniu wydania lokalu jest prawo wynikające z umowy najmu. Sąd Rejonowy wskazał, że takie prawo przysługiwało M. O., a następnie jej synowi A. D. (1). Na skutek śmierci najemcy (A. D. (1), wstąpił w stosunek najmu po śmierci matki w 2009 roku, zmarł dnia 18 sierpnia 2012 roku) doszło do wygaśnięcia prawa najmu.

Sąd Rejonowy wskazał, że nie przysługuje im tytuł prawny do lokalu mieszkalnego objętego pozwem. Wskazał, że wynika to także z okoliczności sprawy, skoro pozwani zamieszkali w lokalu za zgodą A. D. (1), którego prawo – z uwagi na śmierć - wygasło. Pozwani nie zawarli z powódką umowy najmu lokalu. E. F. podejmowała w tym zakresie próby, jednakże powódka stanowczo odmówiła zawarcia takiej umowy i konsekwentnie żądała wydania spornego lokalu.

W tym miejscu Sąd Rejonowy wskazał, że pozwani nie mogą skutecznie domagać się nawiązania z powódką stosunku najmu (zawarcia umowy najmu) na podstawie § 24 uchwały nr XXII/723/2009 Rady Miejskiej w G. z dnia 9 lutego 2009 roku w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Miasta G.. Powołana uchwała podjęta została na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.). Postanowienia tej uchwały nie mogą stanowić skutecznej podstawy domagania się ustalenia wstąpienia w stosunek najmu. Na poparcie Sąd Rejonowy przywołał orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 roku (III CZP 37/08, OSNC 2009/7-8/96), w którym zajęto jednoznaczne stanowisko, że uchwała rady gminy podjęta na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) nie stanowi podstawy roszczenia o zawarcie umowy najmu lokalu mieszkalnego dla osoby spełniającej kryteria przewidziane w tej uchwale.

Przywołał też wywód zawarty w uzasadnieniu tej uchwały podnosząc, że stanowisko to w całości podziela.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwani nie wstąpili w stosunek najmu na podstawie art. 691 k.c., zaznaczając, że ani E. F., ani B. F. (2) nie należą do kręgu osób wskazanych w tym przepisie (pomiędzy nimi a najemcą nie istniał żaden ze stosunków wymienionych w tym przepisie).

Wskazał ponadto, że nie doszło również do tzw. dorozumianego zawarcia umowy najmu albowiem powódka konsekwentnie sprzeciwiła się zamieszkiwaniu w lokalu przez pozwanych, co wynika z załączonych do pozwu dokumentów. Żadne okoliczności sprawy nie wskazują na wolę powódki zawarcia umowy najmu z pozwanymi.

Sąd Rejonowy wskazał, że prawa do żądania opuszczenia lokalu przez osoby, którym nie przysługuje żaden tytuł prawny do jego zajmowania ustawa nie uzależnia od takich okoliczności – podnoszonych przez pozwanych - jak sytuacja osobista (rodzinna) osób zajmujących lokal, te bowiem okoliczności mogą wpłynąć jedynie na orzeczenie w przedmiocie przyznania im prawa do lokalu socjalnego.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy uznał, że w sprawie nie wykazano zaistnienia jakichkolwiek przesłanek, które mogłyby uzasadniać uprawnienie pozwanych do zajmowania przedmiotowego lokalu.

Dlatego też Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Odnosząc się do kwestii, czy pozwanym przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego, Sąd Rejonowy wskazał, na brzmienie art. 14 ust. 1, 3 i 4 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego,

Odnosząc treść przytoczonego uregulowania do niniejszej sprawy Sąd Rejonowy wskazał, że w stosunku do pozwanych nie ustalono istnienia przesłanek do otrzymania lokalu socjalnego, bowiem pozwani są zdrowi, nie są zarejestrowani jako osoby bezrobotne, nie korzystają z pomocy społecznej. E. F. pracuje, a B. F. (2) otrzymuje alimenty, może

również (gdy będzie taka potrzeba) podjąć się prac dorywczych, nie jest on osobą małoletnią, kontynuuje zdobywanie wykształcenia, co umożliwi mu podjęcie stałej pracy. Należy mieć przy tym na uwadze, iż łączny miesięczny dochód rodziny kształtuje się średnio na poziomie 3.500 zł netto, tj. 1.750 zł netto na jedną osobę. W ocenie Sądu Rejonowego brak zatem powodów dla uznania, iż pozwani wymagają szczególnego wsparcia ze strony państwa / jednostki samorządu terytorialnego, a zatem pozostałych obywateli, których dochód często jest zdecydowanie niższy.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.c.

Apelację od tego wyroku wnieśli pozwani, wnosząc o uchylenie nakazu opuszczenia i opróżnienia lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...) i wydania go Gminie G. oraz uchylenia rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. zarzucili mu błąd w ustaleniach faktycznych. W uzasadnieniu wskazali, że najemca A. D. (2) wyraził zgodę na ich zameldowanie, a zajęcie tego lokalu było spowodowane trudną sytuacją rodzinną, bowiem po rozwiązaniu małżeństwa pozwanej musieli oni opuścić poprzednie mieszkanie, do którego prawo przejął były mąż. W tych okolicznościach jedynym możliwym miejscem zamieszkania stał się niniejszy lokal. Pozwani podnieśli, że nie mają innego lokalu, do którego mogliby się przeprowadzić.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanych oraz zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego. Wskazała ponownie, że pozwani nie mają tytułu prawnego do lokalu i nadal nie spełniają wymogów wskazanych w treści uchwały Rady Miejskiej w G. nr (...) z 19 lutego 2009r.

Wskazała, że de facto pozwani zajmują samowolnie lokal z uwagi na to że uporczywie odmawiają jego wydania powódce. Powołała się na art. 17 oraz 24 ustawy o ochronie praw lokatorów, wskazując, że przepisów odnoszących się do przesłanej przyznana prawa do lokalu socjalnego nie stosuje się w przypadku samowolnego zajęcia lokalu mieszkalnego i tym samym zajmowania lokalu bez tytułu prawnego, czyli w takiej sytuacji, jak powołana w okolicznościach niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jedynie w części zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy uznał ją za skierowaną do całości wyroku, bowiem bezpośrednio odnosiła się ona do głównego rozstrzygnięcia, pozostałe zaś orzeczenia zawarte w wyroku (o lokalu socjalnym i kosztach) Sąd obowiązany był w niniejszej sprawie zawrzeć w wyroku w konsekwencji treści rozstrzygnięcia głównego.

Dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne są prawidłowe, należało je jedynie uzupełnić poprzez wyraźne wskazanie, że pozwani zajęli lokal na podstawie zgody najemcy A. D. (2), który jako wujek pozwanych przyjął ich jako domowników. Wskazana zgoda najemcy winna być uznana za tytuł prawny pozwanych do zajmowania lokalu wraz z najemcą- na zasadach użyczenia przez niego, a tym samym dorozumiane zawarcie umowy użyczenia.

Ustalić także należało, że pozwana w okresie poprzednim przez ok. 5 lat sprawowała opiekę i udzielała pomocy najemcom lokalu- swojej babci M. O. oraz swojemu wujkowi A. D. (2). Zamieszkiwała zaś w lokalu od września 2010r.

Ustalono ponadto w oparciu o zaświadczenie Powiatowego Urzędu pracy w G., że B. F. (2) od 17 grudnia 2014r. jest zarejestrowany jako bezrobotny i nie posiada prawa do zasiłku. Ustalono też, że opłaty związane z zajmowaniem lokalu położonego w G. przy ul. (...) uiszczane są na bieżąco.

Z powyższym uzupełnieniem Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia Sądu Rejonowego za własne.

W ustalonym stanie faktycznym podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że pozwany nie przysługuje tytuł prawny do zajmowania lokalu, nie można jednak zgodzić się z wywodem powódki, że ich sytuacja jest tożsama z samowolnym zajęciem lokalu.

Pozwani lokal zajęli za zgodą najemcy jako członkowie jego rodziny, zostali w nim za jego zgodą zameldowani. Istniejącą pomiędzy nimi relację w zakresie zajmowania lokalu uznać należy za zawarcie umowy użyczenia.

Prawdą jest, że ich prawo do zajmowania lokalu było pochodne do prawa najemcy. Zatem z chwilą śmierci A. D. (2), kiedy to wygasło prawo tego najemcy do zajmowania lokalu, wygasł też tytuł prawny pozwanych do jego zajmowania na podstawie umowy użyczenia. Pozwani nie są osobami wymienionymi w art. 691kc tak, by mogli wstąpić w stosunek najmu po A. D. (2), ich wujku.

Tym samym zasadnie powódka domagała się wydania należącego do niej lokalu i Sąd Rejonowy prawidłowo rozstrzygnął o uwzględnieniu jej roszczenia.

Nie zasługuje jednak na podzielenie argumentacją powódki, że w odniesieniu do pozwanych nie mają zastosowania przepisy dotyczące ustalania prawa do lokalu socjalnego.

Art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t. jedn. z 2014 poz. 150) zawiera definicję lokatora, zgodnie z którym przez lokatora - należy przez to rozumieć najemcę lokalu lub osobę używającą lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. W tak szerokim pojęciu lokatora mieszczą się też pozwani, który tytuł prawny do lokalu wywodzili od najemcy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15.11.2001. sygn. akt III CZP 66/01, przepisy art. 14 i 15 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733) mają zastosowanie w sprawach o opróżnienie lokalu przeciwko osobom, które były lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy.

Zgodnie z art. 17 ustawy, art. 14 nie stosuje się, gdy zajęcie lokalu nastąpiło bez tytułu prawnego. Odnosząc powyższe uregulowania do stanu faktycznego niniejszej sprawy, skoro pozwani korzystali z lokalu jako uprawnieni z tytułu zawarcia z najemcą umowy użyczenia, to nie zachodzi wobec nich żadna z przesłanek z art. 17 wykluczająca stosowanie w niniejszej sprawie art. 14 ustawy. Skoro zaś przepis ten należy w sprawie stosować, prawidłowa wykładnia art. 24 ustawy prowadzić musi do wniosku, że art. 24 nie znajduje w niej zastosowania, gdyż sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie nie stanowi samowolnego zajmowania lokalu wymienionego w art. 24 ustawy. Tylko taka wykładnia systemowa pozwala za spójne funkcjonowanie przytoczonych przepisów ustawy.

Zgodnie z art. 14 ust.1, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Zgodnie z art. 14 ust. 3, Sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Sąd zgodnie z art. 14 ust.4, Sąd nie może orzec o braku uprawnienia o otrzymania lokalu socjalnego wobec: kobiety w ciąży, małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą, obłożnie chorych, emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osoby posiadającej status bezrobotnego, osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały - chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany. Wykładnia przytoczonych przepisów prowadzi do wniosku, że Sąd w uznaniu prawa byłego lokatora do lokalu socjalnego nie jest ograniczony jedynie przesłankami z art. 14 ust.4 ustawy, kiedy to przyznanie lokalu jest obligatoryjne. Art. 14 ust.3 stanowi bowiem samodzielną podstawę do ustalenia w oparciu o powołane w nim przesłanki, czy osobom, których dotyczy nakaz opróżnienia dotychczas zajmowanego lokalu przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania., że w odniesieniu do pozwanych zaistniała podstawa do ustalenia ich prawa do lokalu socjalnego, należy wskazać, że w chwili orzekania przez Sąd Okręgowy pozwany był zarejestrowany od ponad 3 miesięcy jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku, poszukuje pracy. Odnosnie obojga pozwanych przy rozważaniu czy przysługuje im prawo do lokalu socjalnego

zauważyć należało, że dotychczasowy ich sposób korzystania z lokalu nie budzi żadnych negatywnych ocen. Na bieżąco opłacają oni należności za lokal. Przeprowadzili konieczny remont w lokalu. W przeszłości do chwili śmierci poprzednich najemców pozwana udzielała im pomocy koniecznej z uwagi na ich stan zdrowia. Jak wynika z jej oświadczenia złożonego na rozprawie odwoławczej, pomoc ta obejmowała też pomoc finansową, która skutkowałą bezsprzecznie tym, że w lokalu nie było zaległości czynszowych.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania, przyczyną zamieszkania lokalu były ich problemy rodzinne, bowiem w związku z rozwodem pozwana wraz z synem musiała wyprowadzić się z zajmowanego dotychczas wraz z byłym mężem lokalu. W wyniku podziału majątku wspólnego pozwana otrzymała spłatę w wysokości 1500 zł oraz kilkunastoletni samochód, za który spłacała sama kredyt zaciągnięty w czasie trwania małżeństwa. Mimo posiadania nienajniższego dochodu, zobowiązania z czasów małżeństwa oraz opłaty związane ze studiami pozwanej (które musiała podjąć z uwagi na świadczoną pracę) sprawiają, że pozwani nie są w stanie zakupić innego lokalu czy wynająć inny lokal. Zatem zbadanie przesłanek wymienionych w art. 14 ust.3 doprowadziło Sąd Okręgowy do wniosku o istnieniu podstaw do orzeczenia o prawie pozwanych do lokalu socjalnego. Aktualna sytuacja pozwanego, który jest obecnie zarejestrowany jako osoba bezrobotna potwierdza istnienie podstaw do dokonania zmiany zaskarżonego wyroku.

Zgodnie z art. 14 ust.1, obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego spoczywa na Gminie G.. Zgodnie z art. 14 ust.6 ustawy, Sąd nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Gminę pozwanym oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Z tych powodów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386§1kpc. Dalej idąca apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385kpc. częściowe uwzględnienie apelacji uzasadniało zastosowanie art. 100 kpc. Pozwani wygrali w postępowaniu odwoławczym jedynie w niewielkiej części, zatem to oni zobowiązani byłiby do zwrotu kosztów powódce w oparciu o art. 100 zd. 2 kpc. Biorąc pod uwagę sytuację rodzinną i osobistą pozwanych Sąd Okręgowy na podstawie art. 102 kpc nie obciążył ich tymi kosztami.

SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk SSO Krystyna Hadryś